

at jeg veed, at det virkelig kan skee med et saa kort Barsel.

Indenrigsministeren: Jeg skal aldeles ikke modsig den ærede Folkethingmand i, at et kortere Barsel kunde være tilstrækkeligt paa Færverne; men at enten Indenrigsministeriet eller Amtmanden kunde vilkaarlig forandre det Barsel, som Loven har foreslaet, antager jeg ikke. Det maatte være en ny Lov, der skulde hjemle et kortere Barsel ved den Leilighed, her omhandles, og den maa behandles paa den Maade, som jeg forhen har nævnt.

N. C. Winther: Naar det er Tilfældet, og da det ikke lader til, at nogen af de andre ærede Rigsdagsmænd hylder den Fortolkning, som jeg har opstillet af Lovens Bestemmelser, saa er der ingen anden Udvei for mig, end som Medlem af Lagthinget at indbringe et Forslag om en Forandring i Loven om Rigsdagsvalgene paa Færverne, der saa senere kan komme til Forhandling paa Rigsdagen.

Formanden: Da Ingen yderligere begjærer Ordet for at fortsætte Forespørgselen, skal jeg hermed erklære den for sluttet.

Man gif derpaa til det næste Numer paa Dagsordenen, Forespørgsel til Justitsministeren af Rigsdagsmanden for Aalborg Amts 1 Valgkreds (Hass).

Hass: Den Forespørgsel, som jeg har havt den Ære at fremsætte til den ærede Justitsminister, har sin naturlige Oprindelse fra det Lovforslag, som jeg forrige Aar omtrent ved denne Tid tillod mig at indbringe i Thinget. Jeg tog det dengang tilbage, da jeg vil lig erkjendte, at det var ufuldstændigt og ufuldkomment i mange Henseender, skøndt det var begrundet i Hovedtanken af den engeste Lovgivning om denne Sag. Jeg tog det tilbage i det Haab, som jeg ogsaa troer var Duffet hos dem, der bestrede Lovforslagets Behandling saavel fra den ene som fra den anden Side, at det var den ærede Justitsministers Tanke at ville komme med et nyt Forslag, der vilde bøde paa de Mangler, som den nærværende Dvaksalverlovgivning lider af, Mangler, der ere saa tydelige og saa almeenerkjendte,

at jo Lovgivningen i den Henseende noksom beklages af alle Stænder, Mangler, siger jeg, der ere saa tydelige, at enhver Mand med sund Forstand forstaaer, at de to Begreber, der ere Blandede sammen, nemlig Begrebet om Dvaksalveri, der stifter Skade, og uberettiget Lægepræris, ere to himmelvidt forskellige Ting. Naar min Forespørgsel indeholder to Sætninger, saa er Anledningen dertil, at, hvis det nemlig ikke skulde være muligt for Ministeren snart at komme med et Hovedforslag i den Henseende, hvad jeg virkelig indrømmer under de mange, meget vigtige Sager, som Ministeriet har været beskæftiget med, vistnok ikke er saa let muligt, da at erfare om ikke Ministeren kunde finde sig foranlediget til ved et Tillæg til Hovedloven at forandre den mangelfulde og feilfulde § 5 i Forordningen af 5te September 1794, den § nemlig, der indeholder de noksom bekjendte Straffebestemmelser for Dvaksalveri, saa at et saadant Tillæg kunde gjælde som en midlertidig Regel for Domstolene. Thi vi høre jo ofte omtale de forunderligste Begivenheder i denne Henseende; jeg vil blot nævne et Exempel, der er ganske paafaldende i denne Tid. Min Nabo her paa Rigsdagen er nu, da han var hjemme i Choleratiden, bleven anlagt som Dvaksalver af sin Sognepræst, fordi han havde raadet Folk til at bruge Rømphebraader i Cholerinettilsælde . . . o. s. v. og laant ud af sit eget Forraad af samme. Efter disse Straffebestemmelser skulde han nu for første Gang idømmes 20 Dalers Mulkt, og i Gjentagelsestilfælde skulde han 6 Maaneder i Forbedringshuset. Dette er blot eet Tilfælde, men der skeer mellem Aar og Dag mangfoldige lignende. Nu finder jeg rigtignok, at, hvis sige Sager skulde tages strengt, vil den høit ærede Justitsminister indrømme mig, at det vilde være haardt at idømme en Mand en saadan Straf. Jeg finder det saaledes rimeligt, om disse Mangler søges afhjulpne og at idetmindste denne § bør forandres. Ogsaa mener jeg at have noget Medhold for denne min Mening deri, at Sundhedscollegiet (det er rigtignok blot et Rygte, jeg her anfører; jeg har ingen tilstrækkelig Hjemmel derfor) skal have foreslaet Ministeriet, at disse Bestemmelser maatte forandres.